

Arrest

nr. 144 927 van 6 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. VERBOVEN *loco* advocaat K. VERBOVEN en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 december 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate dat de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe de grieven te herhalen die zij in het kader van haar beroep in volle rechtsmacht tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft aangevoerd. De Raad wijst er voorts op dat niets verhindert dat de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert tijdens de lopende procedure. Evenwel kan de gemachtigde dit bevel niet uitvoeren vooraleer de asielprocedure afgesloten is. De Raad stelt echter vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft geweigerd op 8 mei 2012. De Raad heeft bij arrest met nr. 88.107 van 25 september 2012 eveneens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij in haar herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond.

Er blijkt niet dat verzoekende partij thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een andere beoordeling rechtvaardigen. In tegendeel, de verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van de grieven die zij aanvoerde gedurende het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en tot het poneren van loutere beweringen zonder dat zij poogt deze beweringen te staven.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een privé- en/of gezinsleven in de zin van dit artikel 8 aanwezig dient te zijn. De verzoekende partij stelt dat zij nagenoeg constant gewerkt heeft, en op die manier haar steentje heeft bijgedragen aan de maatschappij, geen familie meer heeft in Bangladesh, zich goed heeft weten te integreren, zij haar best doet de Nederlandse taal te beheersen, een goed sociaal netwerk heeft uitgebouwd en geenszins een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid betekent. Sinds 2011 zou zij geen enkel contact meer hebben met het land van herkomst.

De Raad is van oordeel dat de elementen aangehaald door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr.

140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat zij het zou gaan om meer dan gewone sociale relaties. De neergelegde arbeidskaart en de arbeidsovereenkomsten bewijzen voorts geen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar zijn louter een bewijs van geleverde arbeid. Zij beperkt zich voor het overige tot loutere beweringen. Een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Voorts kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het overige en verder betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 25 februari 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 21 april 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 februari 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP beroept zich op de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In Bangladesh is haar leven bedreigd, omdat zij als enige getuige is geweest van een moord. VzP heeft in Bangladesh ook niemand om op terug te vallen: haar ouders zijn overleden en zij heeft al jaren geen contact meer met andere familieleden. VzP is ook niet meer welkom in de streek, omdat zij is getrouwd met een meisje tegen de wil van haar ouders, later is zij ervan gescheiden. Haar ex-schoonfamilie meent dat zij hun naam heeft bezoedeld. VzP heeft in België een sociaal netwerk opgebouwd; zij woont samen met een goede vriend die zij als een broer beschouwt."

2.4 Voor zover de verzoekende partij op 25 februari 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het verzoekschrift en haar grieven uit het verzoekschrift gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 16 februari 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET